

1. Fejezet: Vér és Tinta, mi összeköt

"Ne ítéld meg egy könyvet a borítója alapján, tartja a mondás. De legbelül minden könyv arra vár, hogy valaki megtalálja és kinyissa őt. Legalábbis legyen valaki, aki megpróbálja. Valaki, aki megérti, megérinti. Ugyanakkor, ha valaki egy sort félreértelmez benne, vagy kihagy egy fejezetet, elveszti az igazi fellelhető értéket benne. Talán a legtöbben ettől félnek. Ezért félnek kinyílni, lapozni, mélyebben megmutatkozni. Vannak fejezetek, amiket nem kedvelsz és vannak, amiket újra és újra olvasni akarsz, de a könyv minden fejezettel együtt egy igazat hoz. Ha kitéped azt a részt, ami nem tetszik, mintha belőle szakítanál ki egy darabot. Ha túl sokat lapozod, mintha birtokolni akarod. Talán nem ismered meg a történetet teljesen. Van, hogy mindenkire különbözően hat és az értelmezés mindenkinek más ismeretet ad. De, ha elveszted a nehezen kinyílt könyv bizalmát, akkor a megismerés helyett, újabb lakat kerül rá, és amilyen közel kerültél hozzá, annál távolabbinak fogod érezni, hogy visszatalálj rá."

-Ezeket a sorokat te írtad? -kérdezte Serena

-Miért? Magadra ismertél benne? Vagy inkább rám? Vagy talán mindkettőnkre? -nézett rá Nara

Ekkor csend állt be, egy csend, ami mindent elmondott róluk.

3 évvel korábban

Nara

A hangulat feszült volt. Ez volt az első alkalom, hogy részt vehettem egy ekkora akcióban. Az FBI és a katonaság együttműködve vett részt a rajtaütésen.

A két legnagyobb bűnszervezet, most egyszerre volt, egy helyen. A szövetségük épp épülőben volt, alkut kötöttek a mocskos ügyeikről. Míg az egyik, a *Marzo* nevet viselő bűnbanda, akik fegyverekkel kereskedtek és pénzért, valamint védelemért cserébe együttműködtek a hatóságokkal, addig a Bona család, kegyetlen emberkereskedéssel és drogterjesztéssel foglalkozott és kevésbé voltak kapcsolataik. Talán ez volt találkozásuk oka. Talán a két banda próbált egyezkedni. Mindenesetre nem lepett meg, hogy voltak embereik a hatóságok között. Sok beépített szövetségi vagy rendőr állt át időnként a rossz oldalra. Vagy nyíltan, vagy az igazságszolgáltatás falai között megbújva.

-Hé Nara! Azért találd el a célt, ne csak mellé lőj! -próbálta oldani a feszültséget Zeck szúrós megjegyzéseivel

Már pár éve vele dolgoztam, mondhatni a kiképzőm volt, de ma volt az első, hogy egy ilyen nagy rajtaütésen dolgoztunk együtt

-Fogd be! -mondtam neki félmosolyra húzva a számát -Nem tudom ki találta el többször a céltáblát a tegnapi napon...

-Csak, mert hagytalak. -vont vállat

Jó volt egy kis hétköznapi beszélgetés az akció előtt, de hamar vissza kellett rázódnunk a valóságba és rájönnünk, hogy egy komoly, éles helyzetben vagyunk.

-Gyerünk, gyerünk. Kettes egység jobbról, Hármas egység balról. Körbe vesszük őket!

-kiabált a parancsnok

Hirtelen eldőrdült egy fegyver. Nem mi lőttünk, még nem. De a két banda elkezdett kifele rohanni és lövéseket adtak le. Zeck és én szétváltunk. Ő az épület felé vette az irányt, én pedig az elhagyatott épület melletti ablaknál próbáltam jobban szétnézni, az épület belsejében. Bementem a hátsó ajtón és megpillantottam két személyt.

Feszült volt a hangulat, beakartam menni, megállítani őket, de egy lövés hallatszott kintről.

Nem tudtam megfelelően kivenni az alakokat, de, mintha Elijah Marzo lett volna az egyik alak. Az egyik társam megérintette a vállamat. A belső udvar felé vettük az irányt. Ahogy kiértünk az emeletről, ránk lőttek.

Lelőttem az egyiket, de közben engem is eltaláltak. Az oldalamba szorítottam a kezem. Közben egyre több fegyveres került elő. Megtaláltam Zecket. Az épület tetején volt. Felindultam hozzá, közben az egyik férfi, a lépcsőn, kiverte a kezemből a fegyvert. Harcba keveredtünk. Nem láttam az arcát, ahogyan ő sem az enyémet, maszkot viseltünk, de volt egy kard tetkó a csuklóján a tekintete pedig összefonódott az enyémmel. Megütött, én is őt. A falhoz szorított.

Levegő szűkében voltam, de valamire figyelhettem, mert nem sokat törődött velem, így kibújtam a szorítása alól. Ő tovább állt, keresgetett valakit. Sietett. Ahogyan én is. Felértem Zeckhez, akinek felsője véres volt. Azt mondta ne aggódjak, jól van. De sérült volt, ahogyan én is.

-A többiek elkaptak egy pár embert, párat pedig kilőttek. De sajnos közülünk is odavesztek páran.

-Nick?

-Ő jól van. -sóhajtottam

-Tovább kell mennünk.

-Addig nem, míg el nem kaptam Marzot! -mondta határozottan

-De..? -kérleltem

-Te menj! Segíts a többieknek, őt pedig bízd rám.

-Ne csinálj hülyeséget! Csak el kell kapnunk és letartóztatnunk! Semmi több! Tehát maradok! -mondtam

A két banda szétvált, már nem látszott ki, ki ellen van. Marzo feltűnt a távolban.

Zeck hezitálás nélkül elindult felé.

Én is utána mentem, de közben többen felénk lőttek. Zeck az épület belső részére ért. Én lemaradtam. Csak pár perc elteltével tudtam közelebb kerülni hozzájuk. Véreztem, levegő után kapkodtam, de így is leértem. De ekkor már túl késő volt. Zeck, Marzo irányába lőtt. Marzo egyik embere, akit még nem láttam ezelőtt, csak az aktákban lévő képeken, -valószínűleg a bizalmasa lehetett-, mellette állt.

Fegyver volt a férfinál és Zeck felé célzott. Mire odaértem Zeckre rálőttek. Én is feléjük lőttem, de csak éppen érte az egyik fickót a lövés. Rám már nem pazaroltak időt.

Még láttam, ahogy Zeck összeesik és véresen a földön hanyatlik el. Marzo is a földön feküdt. Egy másik férfi, -akivel a lépcsőnél harcba keveredtem nem sokkal ez előtt -, mellette állt.

Próbálta felsegíteni, de már ő is későn ért a helyszínre, akárcsak én. Marzo másik embere és egyben bizalmasa, próbálta a Marzon segítő férfit elvonszolni. Ő látszólag nem akart elmenni Marzo nélkül, de nem volt választása. Az embereink már jöttek.

Csak annyit hallottam a rádióban, hogy

- „a Bona és a Marzo néhány emberét sikerült elfognunk, megyünk értetek, vétel...”
Nem tudtam megszólalni. Nem kaptam levegőt. A kezeimet a meglőtt oldalamhoz szorítottam és már csak a sötétséget láttam magam előtt.

Serena

„Ha háború dúl a szívedben és a lelkedben, nem lehetsz nyugodt az életedben. Bíznod kell, de nem teljesen. Hinned, de nem esztelen. Lehetsz érzelmes, de ne mutasd. Ha erős maradsz, te lehetsz a személy, aki a vezér marad.”

Kint álltam az erkélyen. A cigaretta füstje egybe olvadt a hűvös éjszakai levegővel. Kicsit jó volt egyedül lenni. Mint a vihar előtti csend. De tudtam, hogy ez nem tart sokáig.

Kopogtak a szobám ajtaján. Mick volt az.

-Apád vár a dolgozószobában. -mondta, majd mikor kiléptem becsukta a szoba ajtaját
Lementem a lépcsőn és beléptem a nagy helyiségbe. Nem akartam vele beszélni, mert tudtam másnap mire készül. Nem akartam, hogy Derekékkal üzleteljen, az pedig pláne nem tetszett, hogy nem vehettem részt a másnapi akcióban, hogy legalább ott legyek és segítsék, ha a dolgok rosszra fordulnának.

-Hívattál. -mondtam ridegen

Apám háttal ült nekem

-Holnap lesz az utolsó. Ígérem. -mondta

-Mindig ezt mondod. -tudtam, hogy nem mond igazat

-A családom évtizedekkel ezelőtt belekeveredett valamibe, nekem pedig háromszor annyi energia kikeveredni belőle.

-Ismerős az érzés. -vágta rá

-Szeretnék biztonságban tudni benneteket. -mondta

-Ezért mondtad anyának és nekem, hogy költözzünk haza? És ezért kérted meg az embereidet, hogy figyeljék őt és a családuk többi tagját?

-Így van! De tudtam, hogy te túl makacs vagy ahhoz, hogy elmenj. -fordult meg -Pedig ez az egyetlen módja, hogy biztonságban tudjalak téged és édesanyádat. Le kell zárnom a múltat, hogy lehessen jövőnk. Egy olyan jövő, ami veszélytelen.

-Gondolod az nekünk lehetséges?

-Az. Mert itt vagy te. Makacs, de bármire képes vagy, hogy megvédd a tieidet. Ezért vagy a lányom. Ezért vagy Marzo és ezért maradtál itt. Tudtad, hogy így tudod a legjobban megvédeni édesanyádat és a család többi tagját.

-Szeretem őket és szeretném, ha végre normálisan élhetnénk és biztonságban lenne a családuk.

-Én is. Ezért fogom ezt holnap lezárni.

Felállt és elővett az asztali fiókjából egy gyújtót.

-Tudom, hogy dohányzol. -mondta általánosan, majd felém nyújtotta -Kérlek, vedd el!

-mondta, majd a kezembe adta a tárgyat

Egy egyszerű gyújtó volt, de családi szempontból jelentőségteljes. A Marzo családnév kezdőbetűje az „M” állt rajta, mellette egy karddal, a hátulján pedig egy kis nap szimbólummal.

-Mert te vagy a fény ebben a viharral teli életben. Ezért neveztünk így édesanyáddal.

Apám megölelt, majd azt mondta -Szeretlek lányom!

Kisétált és becsukta maga mögött az ajtót.

-Szeretlek Apa! -mondtam halkán és a gyújtóra pillantottam

Pár perc múlva egy kopogás zavart meg. Will lépett be az ajtón. A vállamra helyezte a kezét és azt mondta:

-Nem lesz gond! Ne aggódj! Vigyázok rá!

Bólintottam, majd visszamentem a szobámba. Felvettem a fegyverem, összeszedtem a cuccaimat és kiindultam, de Mick elkapott.

-Engedj el! -parancsoltam, könnyekkel a szememben

Talán most látott először gyenge pillanatomban. Máskülönben sosem mutatom ezt az oldalamat.

-Nem tehetem! -mondta

Ellöktem, de ez őt nem hatotta meg. Bezárt a szobámba. Én pedig az ajtón dörömbölve kiabáltam.

-Sajnálom! -mondta

-Védd meg őt! -kérleltem

-Olyan, mintha az apám lenne, te pedig a húgom! Mindig számíthattok rám! -mondta
Egy perc nyugalmam sem volt, aggódtam, de bármivel próbálkoztam. Nem mehettem ki az épületből.

Már hajnalban járt az idő, amikor Mick sérülten, Will meglőtt sebbel és a banda hiányosan tért vissza.

-Mi történt? -kérdeztem a fiúkra nézve, embereket küldve eléjük

-Sajnálom! -mondta Mick, szemeibe könnyek gyűltek -Az Apád és a bátyám James...

Nem tudta befejezni a mondatot

-Halottak. -mondta Will

-Az nem lehet! -mondtam, majd próbáltam értelmet keresni az elhangzottakban, de nem ment

Will próbált csillapítani, de csak azt érte el, hogy amint megpróbált lefogni megütöttem. Vértzett az orra. Dühös volt. De nem csak rám, inkább talán magára.

Mick meglepődött és közelebb lépett hozzám. Válaszokat vártam.

-Derekék tudták, hogy Apád ki akar lépni, ezért megfenyegették veled. Csak akkor léphet ki, ha általad tovább megy a szövetség. Tudták, hogy szükségük van a ti ismeretségekre és erőtökre, ezért a kilépés gondolata megrémisztette őket. Apád ideges lett. Az egyik emberük löni próbált, ezért Will lelőtte azt a férfit. Ha ez nem lenne elég megjelent a rendőrség. Lövések dördültek el. Apád próbált segíteni az emberein, de Derek nem hagyta annyiban. Lőtt a szövetségisekre. Így a két banda kénytelen volt összefogni. Apád ellene volt, de nem volt választásunk. Én külön váltam tőle...-
sójajtott Mick -Egy FBI-os az utamba került, de nem lőtt le, harcba kerültünk.

Nem tudom ki volt, de volt egy tetkó a csuklóján. Próbáltam Apádhoz sietni, de közben... -Will vette át a szót

-Közben én próbáltam Apádat védeni. Lelőttem pár zsarut, majd kisiettem hozzá. Ott volt Apád. Már, csak azt láttam, ahogy az egyik FBI-os rá lőtt. Próbáltam sietni.

Mick ismét átvette a szót.

- Will lelőtte az egyik FBI-ost, talán azt, aki Apádra lőtt. Közben a másik FBI-os meglőtte Willt.

Will folytatta

- Mondtam Micknek, hogy keresse meg a bátyját, így Apádat egyedül próbáltam tovább kihozni, de a hatóság közbe szólt.... Próbáltuk kihozni Elijah Marzot, de Apádnak addigra már késő volt. Sajnálom!

Nem tudtam szóhoz jutni. Kirohantam a házból. Nem hagyhattam, hogy mások gyengének lássanak. Azt akartam, hogy abban a pillanatban mindenki hagyjon békén. Dühös voltam, és amint kiértem, sírva fakadtam az autómban.

A vér kötelez és most megtudják milyen is az én vérem.